

דפנה מוריה

DAFNA MORIYA

רונית קרת

RONIT KERET

מיכל סרודיו אילן

MICHAL SERVADIO ILAN

ציורי ילדות וילדים

PAINTINGS BY
GIRLS AND BOYS

אלכסנדר קטן-שמיד

ALEXANDER KATAN-SCHMID

11 | אומנות בקמפוס ART ON CAMPUS

אמנות בקמפוס ART ON CAMPUS

אוצר יבשם עזגד
Curator Yivsam Azgad

מדע, אמנות, ומה שביניהם

האמנות העכשווית, המושגית, ממש כמו המדע, יוצאת לדרכה מגרעין פנימי, מרעיון שנובט בדעתם של היוצרים, האמנים או המדענים. בהמשך מתחולל תהליך של זיקוק, בידוד, וניסוי. הדיוק והעקביות הם ערכים מרכזיים בשני עולמות אלה, שנראה שלא רק שאינם רחוקים כל-כך זה מזה, אלא למעשה יש ביניהם שילוב רעיוני לא מבוטל.

מכון ויצמן למדע, כארגון עולמי מוביל במדע, רואה באמנות פעילות משלימה, המאפשרת למדענים ולאמנים כאחד להתבונן בעולם בעת ובעונה אחת מגובה רב יותר – ובאופן בוחן ומדויק יותר. במילים אחרות, הסינרגיה המתחוללת לעיתים בין שני התחומים – ובין שתי נקודות מבט אלה – עשויה לאפשר למדענים ולאמנים כאחד להגיע להישגים משמעותיים יותר במסע המתמשך להבנת העולם ומקומנו בתוכו.

על בסיס התפיסה הזאת, מוצגות בשנים האחרונות, בחללי עבודה שונים במכון ויצמן למדע, תערוכות אמנות – ובעיקר אמנות ישראלית עכשווית.

עורך
עיצוב
דפוס

יבשם עזגד
עירית שר
ע.ר. הדפסות בע"מ

דפנה מוריה

מבט לעומק

בניין המינהלה על-שם סטון

דפנה מוריה בוחנת את המציאות באמצעות חתכי עומק, שכל אחד מהם חושף היבט עלום אחר של הסביבה שבה אנו חיים. ההיררכיה של העומקים, או הגבהים, מזכירה את מודל המציאות שלנו: עולמם של היצורים החיים, לרבות האדם, שונה תכלית השינוי מעולמם של חלקיקי אבק ומולקולות גז שמרכיבים את האטמוספירה, ואלה שונים מעולמם של יצורים מיקרוסקופיים ותאים חיים שמרכיבים רקמות. בעומק רב יותר מתקבלת תמונה אחרת, של מולקולות שמקיימות את תהליכי החיים בתאים. מי שיכול למקד מבט עוד יותר עמוק, יראה את האטומים שמרכיבים את המולקולות, וגם מכאן, אפשר להעמיק ולצלול פנימה, אל עומק האטומים עצמם. חתכי עומק דומים אפשר לכוון וליצור גם בעולמם של המחשבות, התחושות והרגשות. דפנה מוריה מתחילה את תהליך היצירה שלה בהפרדה הזאת, בין חתכי העומק השונים של המציאות –

החומרית או הנפשית. אבל מיד לאחר מכן היא מכווצת את הפרשי העומק, ומאחדת את תמונות המציאות השונות לכלל תמונה אחת שלמה, שמתארת ומסכמת את כל ההתרחשויות, הפנימיות או החיצוניות, החומרית או הנפשית. התוצאה המתקבלת היא תמונה של סערה קיומית דינמית, שמרכיבים שונים בה נאבקים ללא הרף על מקומם. בצויר, כמו במציאות, כל גורם שואף להתרבות, להשתלט על יותר משאבים, לבצר ולממש את יתרונותיו, ואז, לגדול ו"לחיות לנצח". כל גורם בצויר של מוריה נאבק בדרכו שלו, בצבע שלו, בתנועתיות שלו, בקצב שלו. וכך, התמונה שאנחנו רואים היא, למעשה, הקפאה של מצב מסוים במאבק האבולוציוני הדינמי בין הגורמים השונים, המאכלסים את שכבות העומק השונות. אלא שלמעשה, המציאות – החומרית או הנפשית – כבר התקדמה, והותירה אותנו, הצופים, במסע הפרטי, הפנימי שלנו.

דפנה מוריה / מעמקים

Dafna Moriya / Depth

דפנה מוריה / מעמקים
Dafna Moriya / Depth

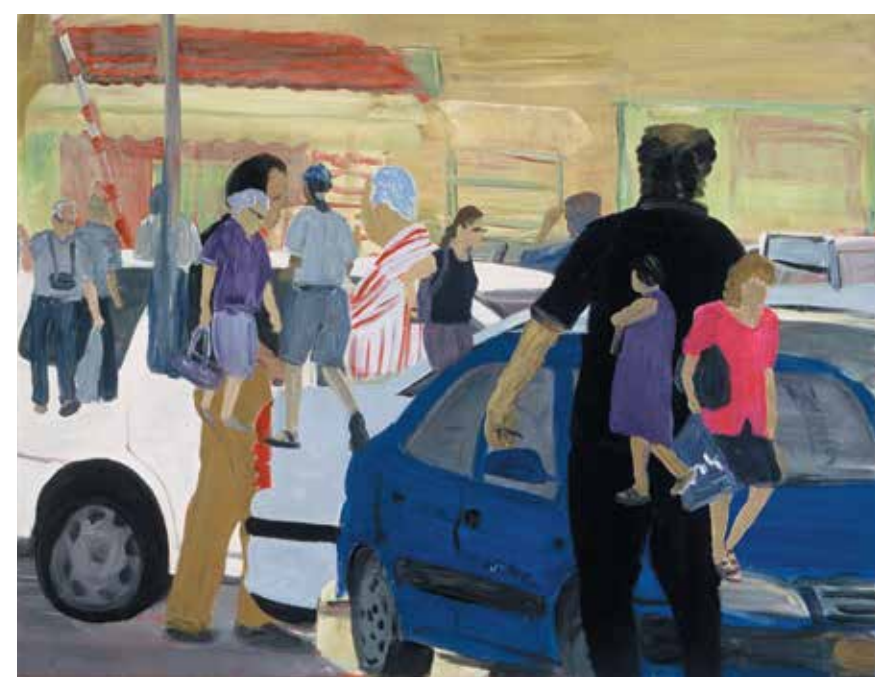
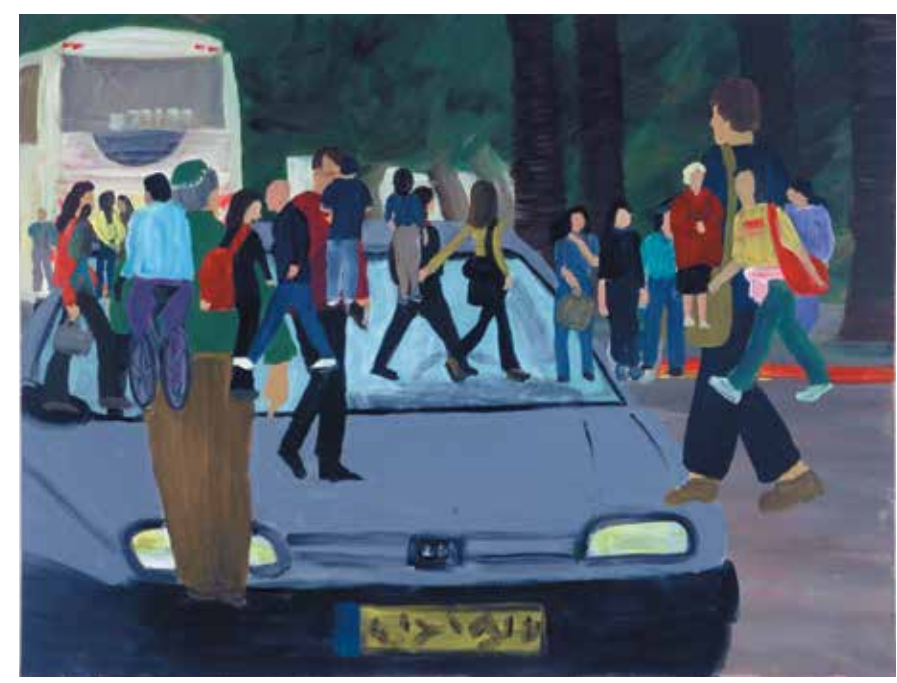

#1 דפנה מוריה, מרחב מעבר

דפנה מוריה, מרחב מעבר #1
Dafna Moriya, Transitional Space #1

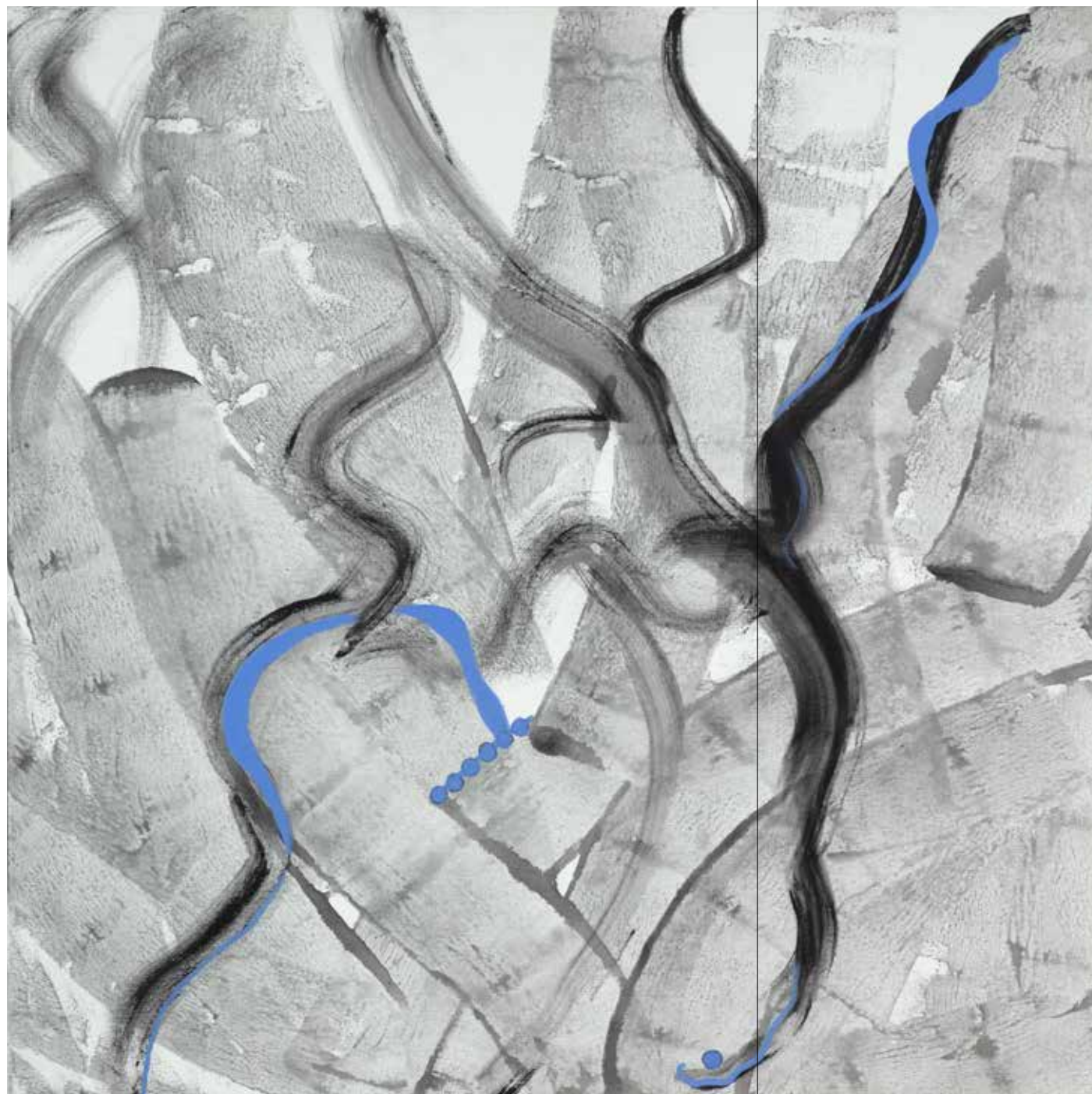
דפנה מוריה, מרחב מעבר #1
Dafna Moriya, Transitional Space #1

דפנה מוריה / מרחב מעבר #2
Dafna Moriya / Transitional Space #2

דפנה מוריה / שחור לבן כמעט

Dafna Moriya /
Black and White – Almost

דפנה מוריה / שחור לבן כמעט

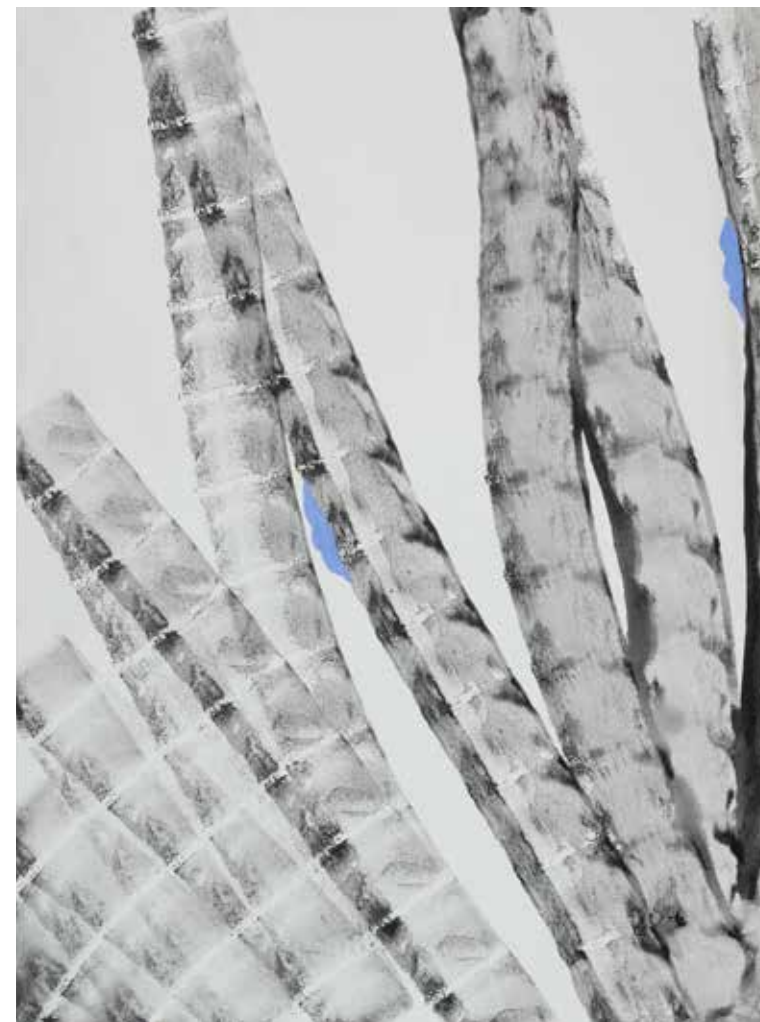
Dafna Moriya / Black and White – Almost

DAFNA MORIYA

Depth / Stone Administration Building

Dafna Moriya explores reality through vertical sections, each revealing yet another unknown aspect of the environment we inhabit. The hierarchy of the depths, or heights, is reminiscent of our model of reality: The world of living creatures, including human beings, is unlike that of dust particles and gas molecules that compose the atmosphere; and this is entirely different from the world of microscopic organisms and living cells that make up tissues. At a greater depth, an altogether different picture is revealed, of molecules that sustain cellular life. A deeper focus will expose the atoms that form the molecules, and further down, the diver enters the realm of the subatomic particles. Similar vertical sections can be pointed and created in the world of thoughts, feelings, and emotions. Dafna Moriya begins her creative process in this separation between the vertical sections of reality, be it material or mental.

But then, she immediately collapses the differences in depth, consolidating the various pictures of reality into one complete image, which describes and encapsulates all the states – internal or external, material or mental. The result is an image of a dynamic existential storm, whose various elements are engaged in an incessant struggle over place. In the painting, as in reality, each element strives to reproduce, to take control of more resources, to reinforce and realize its advantages, then grow and “live forever.” Each element of Moriya's painting fights in its own way, color, movement, rhythm. Thus, the picture that we see is a suspended image of a particular situation in the dynamic evolutionary battle between the different factors that populate the various depths. But in fact, reality – whether material or mental – has already moved on, leaving us, the viewers, in our own private inner journey.

רונית קרת

"דמעות" / מיצב תלוי מקום
בניין מדעי הסביבה על-שם משפחת זוסמן

בכו ככל שתוכלו. זה המסר הזועם ששיגר אלינו – "מן העתיד" – בני אפרת. אפרת, מחלוצי האמנות המושגית בישראל, למד על מגמת התחממות האקלים בשנות ה-70 של המאה הקודמת, בעת שהציג תערוכה ב-MTZ ופגש שם מדענים שחשפו אותו לתופעה. העובדה שהציבור בישראל, בארה"ב ובאירופה לא הבחין באסון המתקרב ולא הגיב בצעדי חירום מידיים זעזעה אותו, והוא החל לשגר – באמצעות עבודות אמנות מונומנטלית – מסרים אפוקליפטיים שהגיעו, כביכול, מהעתיד, שבו האנושות כבר עברה את נקודת האל-חזור, ונגזר גורלה להימחות מעל פני האדמה המתחממת. יובל שנים לאחר מכן, ה"עתיד" של אפרת הוא כבר ההווה שלנו, ורונית קרת מציבה אותנו פנים-אל-פנים עם מסר חזותי שמהדהד את המסר של בני אפרת, ומכה בתודעתנו בעוצמה. אלא שאפרת התבונן בהתחממות האקלים ממרחק בטוח, ממעוף הלוויין, ואילו רונית קרת מעמתת אותנו במרחק נגיעה עם קרחון מפשיר, שדמעותיו מן הראוי שיתערבבו בדמעותינו, בהווה המיידי שלנו, כאן ועכשיו, כאשר ספק אם אנחנו עוד יכולים למנוע את האסון המתקרב. בכו ככל שתוכלו, אומרת לנו קרת, מכיוון שהקרחונים כבר מזילים

דמעות עליכם ועל גורלכם. הדמעות זורמות בערוצים הניבעים בקרחונים המפשירים נסדקים, נשברים, שבעבר קראנו להם בנאיביות "קרחוני עד". המיצב תלוי-המקום שיצרה קרת בבניין מדעי כדור הארץ במכון ויצמן למדע – אחד מסדרת מיצבים מונומנטליים שהיא מציבה בשנים האחרונות באתרים שונים – קרוי "דמעות", והוא עשוי פיסות קלקר, אותן היא חותכת ומפסלת מתוך חומרי אריזה שהיא אוספת בקרנות רחוב. המיצב מתנשא על גבי קיר שלם, לצד מבואת הבניין, באזור שבו המבקרים נאלצים להתבונן ב"קצה הקרחון" ממרחק קצר יחסית, דבר שמדגיש את גודלה הפיסי של תופעת הטבע מצד אחד, ואת העובדה המבהילה שהאסון קרוב כל כך, מצד שני. התחושה המיידית היא שההתנגשות כבר אינה נמנעת. מערכת סאונד משגרת אלינו חריקות וקולות שבר חרישיים – הקלטה אותנטית של הקרחונים המתבקעים-מפשירים. אל מול המיצב "דמעות", העתיד – שפעם נראה לנו מוצק – עובר למצב צבירה אחר, ופשוט נוזל מבין אצבעותנו. ולנו לא נותר אלא להפשיר מעט בעצמנו את בטחוננו העצמי, ולבכות ככל יכולתנו.

RONIT KERET

Tears / Sussman Family building for Environmental Sciences

Cry as hard as you can. That's the furious message that Benni Efrat sent us "from the future." Efrat, one of the pioneers of conceptual art in Israel, learned about climate warming in the 1970s, when he exhibited at MIT and met scientists there who exposed him to the phenomenon. He was shocked by the fact that the public in Israel, the U.S and Europe did not recognize the impending disaster and failed to respond with immediate emergency measures, and he began to send – via monumental works of art – apocalyptic messages that ostensibly came from the future, when humanity had already passed the point of no return and was destined to be extinct from the warming planet. Fifty years later, Efrat's "future" is our present, and Ronit Keret brings us face to face with a visual message that echoes Benni Efrat's message and powerfully

strikes our consciousness. But while Efrat observed climate warming from a safe distance, as the satellite flies, Ronit Keret brings us into close contact with a melting glacier, whose tears should mix with ours, in our immediate present, here and now, when doubts about our ability to prevent the impending tragedy are mounting. Cry as hard as you can, Keret says to us, because the glaciers are already shedding tears for you and your future. The tears flow in channels that spring from the melting, cracked, broken glaciers, once naively thought of as "permanently" frozen.

The site-specific installation Keret created at the Building for Environmental Sciences at the Weizmann Institute of Science – one of a series of monumental installations she has exhibited in recent years at various sites – is entitled "Tears." It is made of Styrofoam pieces she cuts and

sculpts from packaging material she collects from street corners. The installation stretches over an entire wall, next to the building's lobby, in an area where the visitors are compelled to look at the "tip of the iceberg" at a relatively short distance, which underlines the physical size of the natural phenomenon, along with the alarming fact that the disaster looms close. The immediate feeling is that the

collision is already unavoidable. A sound system plays soft creaking and breaking sounds – an authentic recording of the glaciers cracking and melting. As we face the "Tears" installation, the future, once seemingly solid, transitions to a different state and simply leaks between our fingers. And we can only shed some of our own self-confidence and cry as hard as we can.

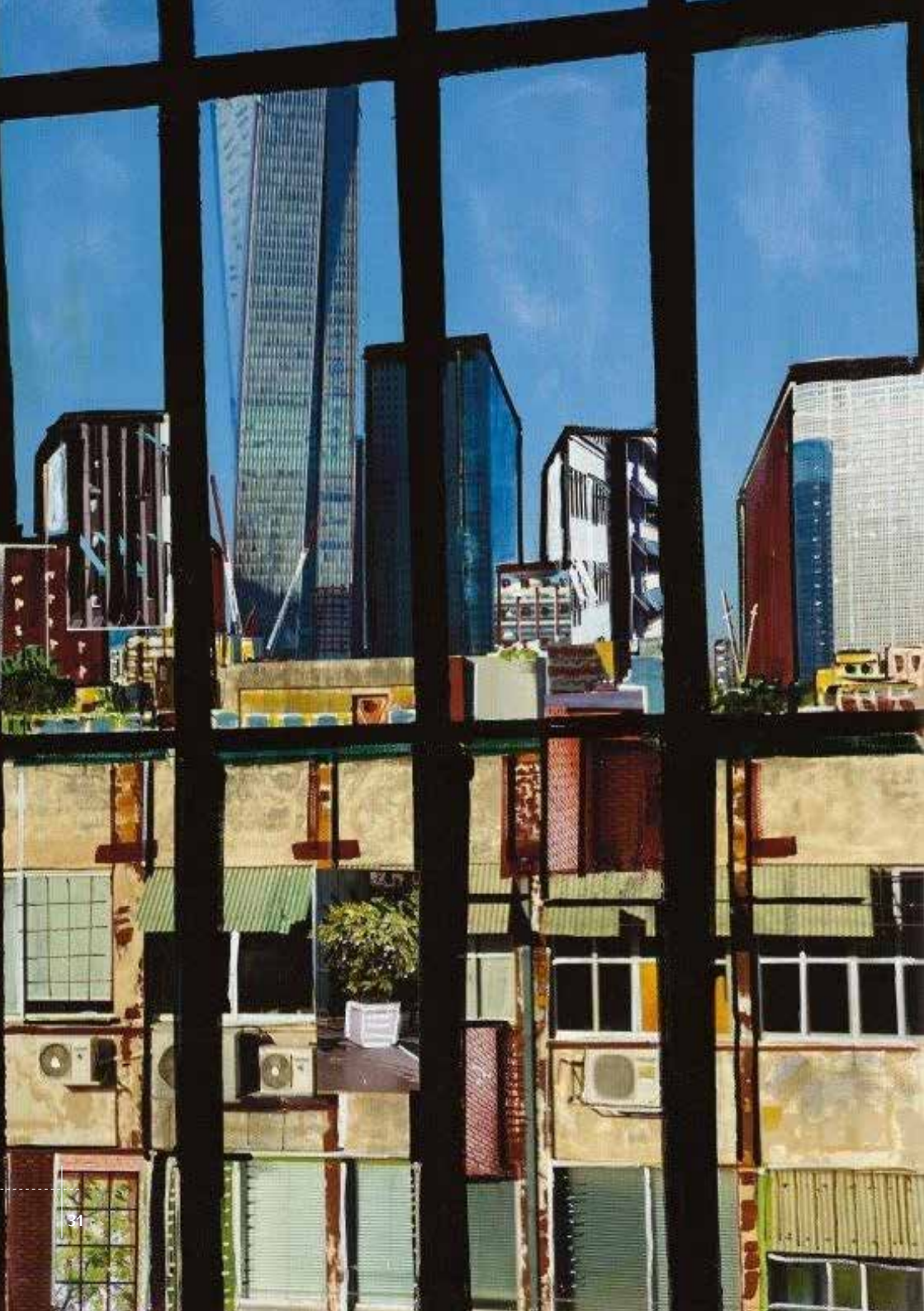

מיכל סרודיו אילן

"בדרכי" / בניין תשתיות ושירותי מחקר על-שם ראול וגרציאלה דה פיצ'וטו

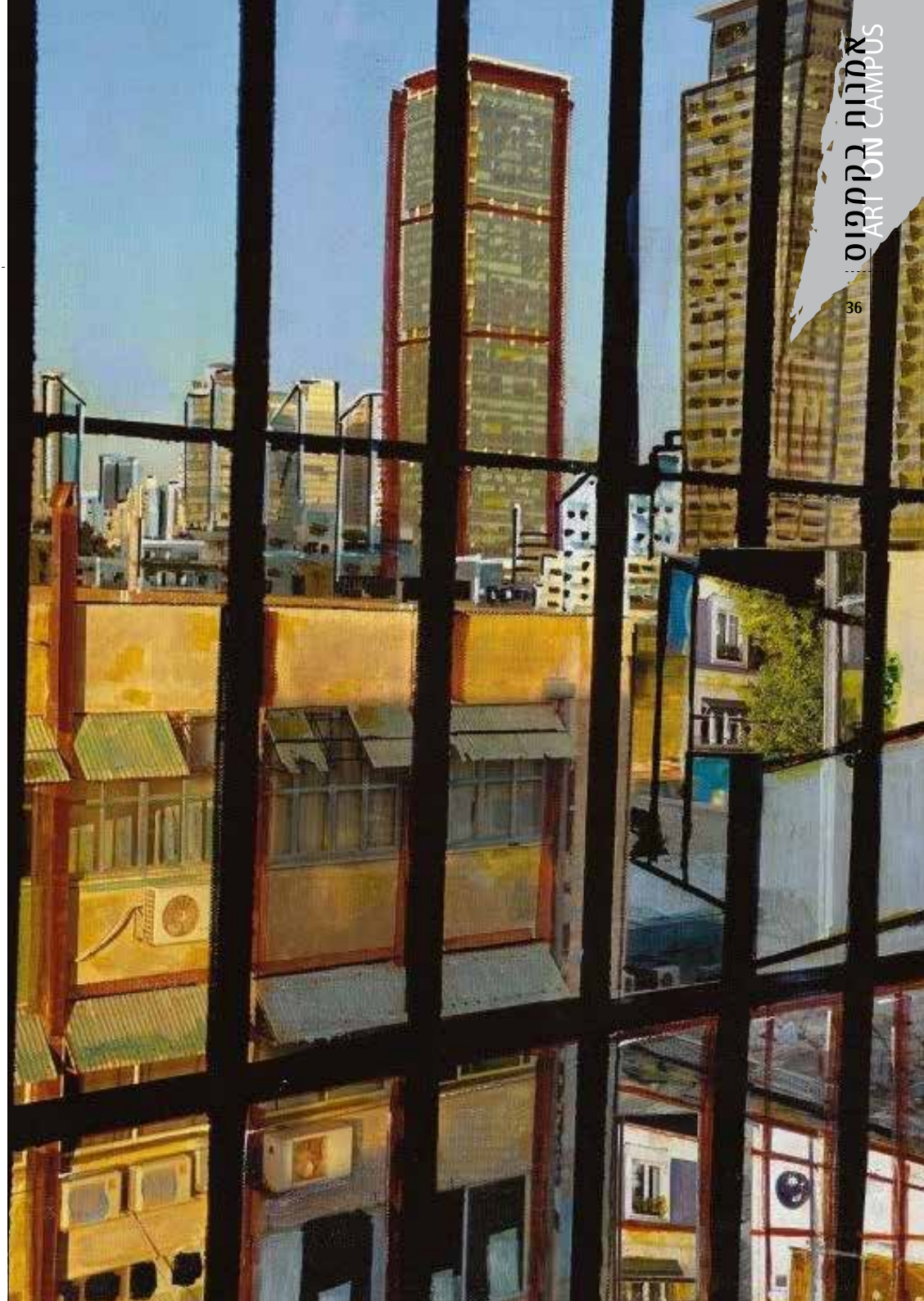

MICHAL SERVADIO ILAN

"On My Way" / Raoul and Graziella de Picciotto Building
for Scientific and Technical Support

ציורי ילדות וילדים

מדעניות

אלה קולב / Ella Colb

אלון שאול / Alon Shaul

יובל המר / Yuval Hamer

אליה פרוג / Eliya Frug

ליבי לונדון / Libby London

ליבי לזר / Libby Lazar

נמרוד סמוליאר / Nimrod Smoliar

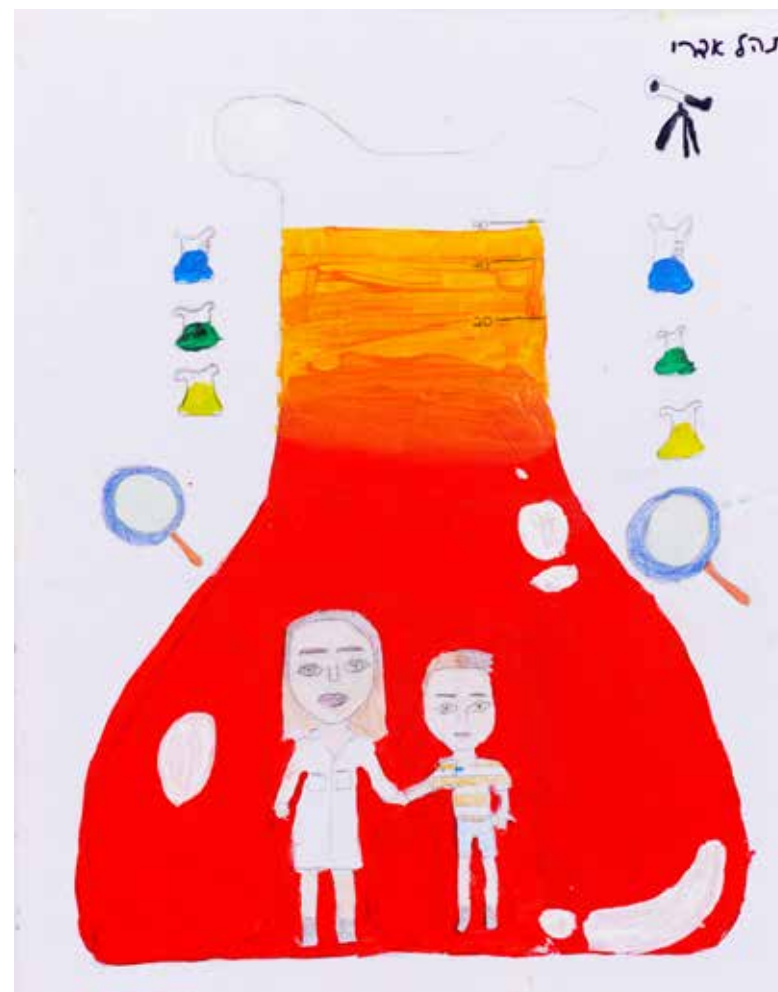
ליה דרורי / Lia Drori

PAINTINGS BY GIRLS AND BOYS

Women Scientists

עומר כהן נוב / Omer Cohen-Nov

תהל אדרי / Tahel Edri

אלכסנדר קטן-שמיד

הבניין על-שם מקס ויליאן קנדיוטי

ALEXANDER KATAN-SCHMID

The Max and Lillian
Candiotty Building

Edited by Yivsam Azgad
Graphic design Irit Sher
Printing A.R. Printing

Where Science Meets Art

Contemporary conceptual art, much like science, emerges from an inner seed, an idea that sprouts in the mind of the creators - scientists or artists. What follows is a rigorous process of refining, isolating, experimenting. Accuracy and consistency are central tenets of both worlds, which, not being very far removed from each other, harbor shared concepts.

At the Weizmann Institute of Science, a global leader in scientific research, art is perceived as a complementary pursuit, affording both scientists and artists an elevated, more piercing, and accurate vantage point. In other words, the synergy that may ensue between the two worlds - and vantage points - may further the achievements of art and science in the ongoing quest to understand the world and our place in it.

On the basis of this perception, in recent years, the Institute's various work spaces have hosted various art exhibitions - primarily contemporary Israeli art.

מכון ויצמן למדע
WEIZMANN INSTITUTE OF SCIENCE

אמנות כקמפוס ART ON CAMPUS

אוצר
יבשם עזגד
Curator Yivsam Azgad

דפנה מוריה

DAFNA MORIYA

רונית קרת

RONIT KERET

מיכל סרודיו אילן

MICHAL SERVADIO ILAN

ציורי ילדות וילדים

PAINTINGS BY
GIRLS AND BOYS

אלכסנדר קטן-שמיד

ALEXANDER KATAN-SCHMID

11 | אומנות בקמפוס ART ON CAMPUS